

Den sidste Sag paa Dagsordenen var:

Anden Behandling af Forslag til Lov om Tillæg til Loven af 15de Marts 1889 om en Bonusubbetaling til Interessenter i Livsforsikrings- og Forsørgelses-Anstalten af 1871 m. m.

(1ste Behandling findes i Tidenden, Sp. 579; Udvalgets Betænkning og Vædringsforslag findes i Tillæg B.

Udenfor Betænkningen var der intet Vædringsforslag stillet.

Lovforslagets eneste Paragraf, det dertil stillede Vædringsforslag, samt Spørgsmaalet om Lovforslagets Overgang til 3die Behandling sattes til Forhandling under Et.

Ordføreren (H. Holm): Da denne Sag for nogen Tid siden var til 1ste Behandling her i Thinget, var man enig om, at de Lærere, her er Tale om, ikke kunde have nogen Ret til at faae Godtgjærelse udbetalt. Men de ere noget uheldig stillede, idet andre svagelige Embedsmænd kunne blive forsikrede i Livsforsikringsanstalten, naar de blot præstere Lægeattest for, at de ikke befinde sig i nogen øieblikkelig livsfarlig Tilstand, medens disse Skolelærere kun kunne blive forsikrede i denne Anstalt paa samme Bilkraar som andre Mennesker, og derfor efter Loven af 8de Marts 1856 maa tegne deres Forsikringer i Skolefonden. Man formenter derfor fra flere Sider, at Billighed kunde tale for, at de bleve stillede paa lignende Maade som andre svagelige Embedsmænd, og Finantsudvalget, der fik denne Sag under Behandling, har gjort en lignende Betragtning gjældende og indstiller derfor, at man skal give disse Embedsmænd en lignende Godtgjærelse som Interessenterne i Livsforsikringsanstalten. Men vi have ikke kunnet gaa ind paa, at dette skulde lægges over paa Skolefonden, dels fordi Skolefonden allerede nu ere stærkt bebyrdede, og dels fordi de ere særlig ugunstig stillede derved, at man har gjort dem til Forsikringsanstalter for lutter svagelige Personer. Skulde de nu ovenikjøbet ud-

betale Bonus, vilde det være dobbelt uretfærdigt, og vi have derfor ment, at Billighed kunde tale for, at Lærerne fik den Godtgjærelse, men at man maatte tage Pengene dertil af den almindelige Statskasse og ikke af Skolefonden, og Udvalget har stillet et Par Vædringsforslag, der gaa i den Retning. Jeg vil derfor blot tillade mig at anbefale Lovforslaget med disse Vædringer til det høie Thing.

Ministeren for Kirke- og Undervisningsvæsenet (Scavenius): Saa vidt ere vi altsaa komne i denne Sag, at det nu synes at være en almindelig Anskuelse, at de Skolelærere, her er Tale om, skulle have en saadan Bonus, som jeg har foreslaaet, men Uenighed er endnu tilstede om, hvem der skal betale den. Det har forekommet mig og forekommer mig endnu, at det Naturlige vilde være, at det blev udbetalt af Skolefonden, det vilde være en naturlig Konsekvens af Lovbestemmelsen i Loven af 8de Marts 1856 § 21. Finantsudvalget har derimod ment, at det burde overføres paa Statskassen, men jeg tror ikke, at det er muligt at gaa ind paa det Forslag, Finantsudvalget har stillet. Man maa jo lægge Mærke til, at hvad der er hændet denne Gang, vil kunne hænde nok en Gang og flere Gange i Fremtiden. Man er nu engang gaaet ind paa ved den store Bonuslov at give Bonus i Stedet for at give Medhjættelser i Tarifen. Noget Lignende vil efter al Sandsynlighed komme igjen efter visse Aaringers Forløb. Hvis nu Statskassen gaar ind paa at betale denne Erstatning til disse svagelige Skolelærere, saa vilde den jo med det Samme have sagt, at man vil gjøre det Samme om 10 eller 20 Aar, naar vi næste Gang skulle til at udbetale Bonus. Jeg tror for mit Vedkommende, at det vil ikke være muligt at komme til nogen Overenskomst om denne Sag, saalænge den i og for sig urimelige og uheldige Bestemmelse endnu er staaende, som blev indført — jeg indser ikke af hvilken Grund — i Loven af 8de Marts 1856. Jeg har forhandlet denne Sag med Finantsministeren, og jeg er bleven enig med ham om til næste Aar at forelægge et Lovforslag, som ophæver den Bestemmelse, at de svagelige Skolelærere skulle forsikre deres Husfruer i Skolefonden; men at de for Fremtiden skulle forsikre i Livrenteanstalten